

kana českého vysokého učení technického a vysoké školy obchodní, jímž byl pověřen suplováním přednášky účetnictví v letním semestru studijního roku 1935/36, zkoušením z téhož předmětu a podpisováním vysvědčení. Nejde tu proto o překážku podle § 2, písm. c) adv. novely. Věc není však zralá k rozřešení z jiného důvodu. V rozhodnutí čís. 6355 Sb. n. s., na něž se poukazuje, bylo vysloveno a odůvodněno, že jest třeba zkoumati, zdali žadatel se míní vážně věnovati advokacii a zdali jest při svém jiném zaměstnání s to, aby se věnoval právní praxi u advokáta plně tak, jak to má na mysli § 5, odstavec 5, to jest zdali může vykonávati právní praxi v takovém rozsahu, v jakém pravidelně jiní advokátní kandidáti, nemající jiného zaměstnání, právní praxi vykonávají. Jest proto třeba tyto rozhodné okolnosti vhodným způsobem vyšetřiti a zejména zjistiti, v kterých hodinách každého dne v týdnu kandidát podle rozvrhu jest zaměstnán výkonem úřadu vysokoškolského asistenta, aby bylo lze utvořiti si úsudek o tom, zdali může vedle toho vykonávati i praxi kandidáta advokacie tak, jak toho řádný výcvik podle úmyslu zákona vyžaduje.

Čís. 15630.

I po uvalení konkursu na jmění akciové společnosti v likvidaci je tato společnost způsobilá jednati před soudem (býti účastnicí exekučního řízení).

Činnost orgánů společnosti (likvidatorů, dozorčí rady a valné hromady) jest po uvalení konkursu omezena právy správce konkursní podstaty.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1936, R I 1276/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhající věřitelce proti povinné akciové společnosti (v cizozemsku) exekuci zabavením a příkázáním pohledávky, již měla povinná proti poddlužnici z důvodu kauce. **R e k u r s n í s o u d** exekuční návrh zamítl proto, že exekuce byla povolena po prohlášení úpadku na jmění povinné, do něhož spadá i zabavená pohledávka (§ 11 konk. ř.).

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle § 6 c. ř. s. jest přihlížeti z úřadu v každém období řízení k procesní nezpůsobilosti stran. To platí podle § 78 ex. ř. obdobně i v exekučním řízení, a jest proto z úřadu zkoumati, zdali účastníci exekučního řízení mají způsobilost samostatně před soudem jednati. V souzeném případě byla vedena exekuce proti cizozemské akciové společnosti »D.« zabavením a příkázáním pohledávky. Povolující usnesení, jež podle § 294 ex. ř. mělo býti doručeno také povinné cizozemské akciové společnosti, nebylo jí vůbec doručeno, poněvadž podle zprávy doručujícího orgánu

byla firma společnosti v cizozemsku již vymazána, a zjištěno jest, že se tak stalo podle čl. 242 čís. 4 obch. zák. (platného i v Rakouské republice), protože byl usnesením obchodního soudu ve Vídni vyhlášen na její jmění konkurs. Tím ovšem nepozbyla povinná akciová společnost způsobilosti k právním jednáním, poněvadž akciová společnost v likvidaci trvá dále, i když byl vyhlášen konkurs. Neboť konkurs sleduje jen účel, aby byli uspokojeni věřitelé společnosti, a konkursní správce jest oprávněn jen tolik ze jmění společnosti vybrati, kolik jest zapotřebí k uspokojení věřitelů. Co přebývá, jest předmětem likvidace, a zůstávají v činnosti vedle správce konkursní podstaty orgány společnosti (likvidatoři, dozorčí rada a valná hromada), jenže jejich činnost jest obmezena tak dalece, pokud sahá úloha správce konkursní podstaty. Po zrušení konkursu mohou tyto orgány vyvíjeti plnou činnost zákonem jim vyhrazenou. Jest proto povinná akciová společnost způsobilá jednati před soudem a býti účastnicí exekučního řízení, pokud jde o exekuci na jmění společnosti, nepatřící do konkursní podstaty. Že skutečně jde o takovou exekuci, plyne z čl. IX, odstavec 2 uvoz. zák. ke konk. ř. č. 64/31 Sb. z. a n. a z neformální dohody Československé republiky s Rakouskou republikou, uveřejněné jednak výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 29. března 1919 čís. 6336 (Věstník čís. 5/19), jednak rakouskou vládou (str. 45 Věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1919). Podle toho platí tato ustanovení: »Byl-li na jmění úpadce, který v Rakousku provozuje podnik nebo, není-li takového, má své řádné bydliště, rakouským soudem prohlášen konkurs, bude movité jmění, které jest na území Československého státu na požádání vydáno rakouskému soudu.« Exekuce, o kterou tu jde, jest vedena na pohledávku povinné, kterou má proti poddlužnici, jejíž bydliště je v tuzemsku, tedy na movité jmění (§§ 292, 293 obč. zák.) v tuzemsku. A že by byl rakouský konkursní soud žádal o vydání tohoto jmění, nebylo ani tvrzeno. Poněvadž usnesení prvního soudu nebylo doručeno orgánům oprávněným zastupovati povinnou společnost v tomto exekučním řízení (čl. 235 a 244 obch. zák.) a rekursní soud toho nedbal, vyřídiv rekurs poddlužnice věcně, jest řízení a rozhodnutí rekursního soudu zmatečné podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s. a § 78 ex. ř., když se ani nepokusil napraviti tuto vadu podle §§ 6, 7 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 15631.

Účinky vzdání se úřadu rc zhodčího jest posuzovati jedině podle předpisů civilního řádu soudního.

Skutečnost, že rozhodce později odvolal své vzdání se úřadu rozhodčího, nemá vlivu na oprávnění strany žádati za zrušení smlouvy o rozhodčím.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1936, R I 1319/36.)